

ПЛАГИАТСТВОТО В РИМСКОТО ЧАСТНО ПРАВО – ПРОИЗХОД И САНКЦИИ

Александър Димитров¹

Резюме: Настоящата статия разглежда проблема за произведенията на изобразителното изкуство и литературата като обекти на римското вещно право. Приведени са примери от римските правни извори относно правния режим на картините и произведенията на литературата, включително как тези произведения засягат и изменят субстанцията на вещта, върху която са обективирани. Представени са примери

от произведенията на класическите автори, в които се обръща внимание на проблема за представянето на чужди литературни произведения за свои. Проследена е етимологията на понятието за плагиатство. Разгледани са също така възможните санкции за плагиатство.

Ключови думи: авторство, плагиатство, произведения, произход, римско частно право, санкция

Увод

Когато мислим авторските права, често, в повечето случаи дори без допълнително замисляне, представата ни първосигнално се насочва към абстрактната концепция за права върху дадени нематериални блага. Естественият ход на мисълта ни надхвърля идеята за произведението като осезаем предмет. В този смисъл правото върху произведение не се ограничава върху копията, в които е обективирано това произведение.

Поставя се въпросът дали това схващане е било преобладаващо в човешката история. В настоящата статия ще бъде разгледано отношението на римското частно право към произведенията на литературата и изкуството въобще и доколко е била гарантирана тяхната защита.

1. Произведението – вещ или нещо друго?

Първите стъпки в пътя към обособяването на произведението започват от вещноправния институт на съединяването на вещи (*accessio*). Немалка част от примерите из съчиненията на класическите юристи се занимават именно с възникването на вещи, които днес бихме нарекли обекти на авторско право вследствие на присъединяване.

¹ Младши адвокат към Софийската адвокатска колегия, *alumnus* на Нов български университет, ел. поща: alexander.g.dimitrov31@gmail.com.

Eadem ratione probatum est, quod in cartulis sive membranis meis aliquis scripserit, licet aureis litteris, meum esse, quia litterae cartulis sive membranis cedunt: itaque si ego eos libros easve membranas petam nec impensam scripturae solvam, per exceptionem doli mali summoverti potero. (G.2.77)²

Абстрахирайки се от вещноправната проблематика, Гай загатва за нещо повече от изменение на субстанцията на вещта. Обстоятелството, че *litterae cartulis... cedunt*, сочи на това, че буквите имат някаква стойност, оценима в разноските по изписването им (*impensae scripturae*), което на свой ред означава, че същите, макар и функционално свързани с хартията или пергамента, имат някакво самостоятелно битие. В следващия фрагмент Гай дава допълнителен пример:

Sed si in tabula mea aliquis pinxerit veluti imaginem, contra probatur: magis enim dicitur tabulam picturae cedere. Cuius diversitatis vix idonea ratio redditur: certe secundum hanc regulam si me possidente petas imaginem tuam esse nec solvas pretium tabulae, poteris per exceptionem doli mali summoverti; at si tu possideas, consequens est, ut utilis mihi actio adversum te dari debeat; quo casu nisi solvam impensam picturae, poteris me per exceptionem doli mali repellere, utique si bonae fidei possessor fueris. Illud palam est, quod sive tu subripueris tabulam sive alius, competit mihi furti actio. (G.2.78)³

В същия смисъл е възприето, че това, което някой напише на моя хартия или на мой пергамент, макар и със златни букви, е мое, защото буквите следват хартията или пергамента: така, ако аз поискам тези книги или пергаменти, без да съм заплатил разносните за изписването, ще мога да бъда отблъснат чрез *exceptio doli mali*.

Но ако някой нарисува върху моя дъска, например картина, се приема обратното: по-скоро се казва, че дъската преминава към картината. Причината за това различие едва ли може да се обоснове убедително; но според това правило, ако ти, докато аз владеея [вещта, б.м.], поискаш картината за своя, без да платиш цената на дъската, можеш да бъдеш отблъснат чрез *exceptio doli mali*. А ако ти я притежаваш, следва, че срещу теб трябва да ми се даде *actio utilis*; в този случай, ако аз не платя разходите за картината, ти можеш да ме отблъснеш чрез *exceptio doli mali*, най-вече ако си бил добросъвестен владеец. Ясно е обаче, че ако било ти, било някой друг е откраднал дъската, на мен ми се полага *actio furti*.

Тук Гай отива по-далеч. Самостоятелността на новата вещ – картината, вече е толкова ясно изразена, така щото собствеността върху картината позволява на последната да бъде следвана от собствеността върху дъската, върху която е нарисувана, а не обратното. Основният довод в противовес на това схващане, в чиято правота самият Гай изглежда да не е докрай убеден, е изразен от Паул:

Sed et id, quod in charta mea scribitur aut in tabula pingitur, statim meum fit: licet de pictura quidam contra senserint propter pretium picturae: sed necesse est ei rei cedi, quod sine illa esse non potest. (D.6.1.23.3. Paul. lib. 21 ad ed.)

Но и това, което е написано на моя хартия или е нарисувано на моя дъска, става веднага мое; макар по отношение на картината някои да са на противно мнение с оглед стойността на картината. Но необходимо е да премине към вещта, онова, което не може да съществува без нея.

² Всички преводи, чието авторство не съм посочил в бележка под линия, са мои.

³ Cf. I.2.1.31.

Безспорно е, че цитираният фрагмент, принадлежащ на един от най-ярките представители на Сабинианската школа, е, меко казано, повлиян от перипатетическите традиции:

„Като се изхожда от всичко това, излиза, че субстанция е материята. Това обаче не е възможно, защото на субстанцията ѝ е присъщо най-вече да е отделима и да е нещо конкретно. Ето защо изглежда, че субстанция са по-скоро ейдосът и съставеното от него и от материята, отколкото материята.“⁴

„... последната материя и формата са едно и също, но едното е във възможност, а другото в действителност. Затова няма разлика дали се търси причината за единството, или защо [материята и формата] са едно, понеже всяко нещо е единно и съществуващото във възможност и съществуващото в действителност по някакъв начин са едно.“⁵

Двата посочени дотук противоположни аргумента, напълно издържани в духа на присъщия на римляните утилитаризъм, целят единствено да дадат отговор на въпроса каква би била съдбата на нововъзникналата вещ. Доколкото обаче представеният диспут се развива стриктно в границите на вещното право, върху Гай и Паул не може да бъде възлагано очакването да достигнат до заключението за „нещо друго“, което да надхвърля Аристотеловото гледище за отношението на материята към нейната субстанция.

Римското частно право, макар вече в сферата на облигационните отношения, все пак приема, че произведенията на литературата и изкуството имат стойност като такива, при това в различие от вещите. Така, Улпиан поддържа следното:

Sed et si imaginem quis vel librum deleverit, et hic tenetur damno iniuriae, quasi corruperit. (D.47.2.31.pr., Ulp. lib. 41 ad Sab.)

Но и ако някой би унищожил изображение или книга, и той отговаря за вреда поради iniuria, сякаш би повредил [вещ].

Смисълът на целият фрагмент се крие в употребата на *corrumpere* – глагол, отнасящ се именно до вещите, при това многократно използван в книга XLVIII на Дигестите, разглеждаща, *inter alia*, посегателствата срещу собствеността и частните деликти. *Quasi corrumpere* от своя страна идва да демонстрира точно разликата между изображенията и книгите и вещите (*res*); доколкото собствено липсва термин за повреждането на първите, налице е заимстване по аналогия.

Изложеното дотук позволява да се направи единственият извод, че римското частно право припознава произведенията на литературата и изкуството – при това изключително тези, които могат да бъдат обективирани в дадена телесна вещ (*res corporalis*)⁶, каквито са отвъд всяко съмнение картините и книгите като имащи присъща стойност като такива. Въпреки това режимът им продължава да бъде подчинен на общите правила на вещното и облигационното право.

⁴ Arist. *Met.*, 1029^a27–30.

⁵ *Ibid.*, 1045^a16–23.

⁶ Която може да бъде възприета чрез допир – Cf. G.2.13.

2. Присвояване на авторство – хипотези

Това, че на Античността съвсем не е била чужда идеята за авторството, е безспорно. От групата на Омиридите през многобройните изрични препратки в съчиненията на гръцките и римските философи към други по-ранни или съвременни тям автори, та чак до статуите на Фидий, всички извори сочат към всеобщо признаване на връзката между автора и неговото творение.

Поставя се обаче въпросът за нарушаването на тази връзка, разбира се, в смисъл, много по-общ от установения днес⁷. Вероятно единственото такова посегателство би се изразило в приписването на авторството на дадено произведение другиму. За римляните това е било съвсем представимо. Марк Цицерон загатва за тази концепция поне в два отделни случая:

*Kal. Iuniis eunti mihi Antium et gladiatores M. Metelli cupide relinquenti venit obviam tuus puer. Is mihi litteras abs te et commentarium consulatus mei Graece scriptum reddidit. In quo laetatus sum me aliquanto ante de isdem rebus Graece item scriptum librum L. Cossinio ad te perferendum dedisse; nam si ego tuum ante legissem, furatum me abs te esse diceres.*⁸

*Sit Ennius sane, ut est certe, perfectior; qui si illum, ut simulat, contemneret, non omnia bella persequens primum illud Punicum acerrimum bellum reliquisset. Sed ipse dicit cur id faciat. 'Scripsere,' inquit, 'alii rem vorsibus' – et luculente quidem scripserunt, etiam si minus quam tu polite. Nec vero tibi aliter videri debet, qui a Naevio vel sumpsisti multa, si fateris, vel, si negas, surripuisti.*¹⁰

През юнските календи, когато отивах в Анций и на драго сърце се разделих с гладиаторите на Марк Метел, срещнах твоя роб. Той ми даде писмо от теб и записките ти за моето консулство, написани на гръцки. Зарадвах се, че съм дал на Луций Косиний малко по-преди да ти предаде същата книга за същите неща написани на гръцки – ако бях прочел твоята по-рано, **щеше да кажеш, че съм откраднал нещо от теб.** [...] ⁹

Може Ений да е по-съвършен – това е безспорно. Но ако той, както се преструва, презираше този поет, то нямаше, описвайки всички войни, да пропусне първата, тъй жестока. Сам казва „други са описали в стих тези деяния“ – да, и то чудесно, макар и не тъй изящно като теб! И трябва да се съгласиш с това – нали от Невий много неща си заел, ако го признаваш, или ако не го признаваш – **си откраднал!**¹¹

Видно е, че Цицерон борава свободно с посочените термини – в първия случай става въпрос за кражба (*furari*), във втория за отнемане с измама (*surripere*). Доколкото само първият термин е правно-технически, може да се твърди, че не става въпрос за конкретни фактически състави на деликт. Особено важно е да се подчертае, че образованите хора, дори във времената на късната република и принципата, са били достатъчно малко на брой, за да остане присвояването на чуждо произведение незабелязано. В този смисъл „кражбите“, споменати от Цицерон, се отличават по-скоро с етична конотация.

⁷ Вж. чл. 18 от Закона за авторското право и сродните му права (ЗАПСП), обн. ДВ, бр. 56 от 29.06.1993 г., в сила от 1.08.1993 г., посл. изм. ДВ, бр. 70 от 20.08.2024 г.

⁸ Cic. Att. 2.1.1.

⁹ Преводът от латински е на Недялка Георгиева. Вж. Цицерон, Марк Тулий (1983). *Избрани писма*. София: Народна култура.

¹⁰ Cic. Brut. 19.76.

¹¹ Преводът от латински е на Петя Стоянова. Вж. Цицерон, Марк Тулий (1992). *За оратора*. София: УИ „Св. Климент Охридски“.

Етимологията на деянието, което днес бихме нарекли „плагиатство“, също е с древноримски произход. Първото споменаване на това понятие в днешния смисъл намираме у Марциал:

*Commendo tibi, Quintiane, nostros –
nostros dicere si tamen libellos
possum, quos recitat tuus poeta –:
Si de servitio gravi queruntur,
adsertor venias satisque praestes,
et, cum se dominum vocabit ille,
dicas esse meos manumque missos.
Hoc si terque quaterque clamitaris,
inpones plagario pudorem.*¹²

Поверявам на теб, Квинтиане, нашите –
ако въобще наши да наричам книгите
мога, що твойт поет рецитира –:
Ако от тежкото робство оплакват се те,
закрилник стани им и окажи им защита,
и, ако зове се господар техен онзи,
кажи, че мои са и че освободил съм ги аз.
Това, ако извикаш го три или четири пъти,
на плагиата позор ще наложиш.

Ключова в посочената епиграма е метафората, изобразяваща книгите като роби. Съвсем последователно са употребени правно-техническите понятия *adsertor*¹³ [*in libertatem*] (застъпник в процес по освобождаване на роб – *vindicatio in libertatem*), *satis praestare* (в случая вероятно намек към *sacramentum*-а в размер на 50 аса¹⁴) и *plagiarius*¹⁵ (похитител). Моралният елемент обаче продължава да е водещ – Марциал не споменава никаква друга санкция за плагиата освен обществения позор, който би си навлякъл с представянето на чужди произведения за свои.

Макробий също привежда примери за плагиатство – този път извършено от Вергилий по отношение на Омир:

*Hoc quoque dissimulando surripuit.
Nam cum ille dixisset deos sine labore
vivere, θεοὶ ῥεῖα ζῶοντες, hoc idem dixit
occultissime...*¹⁶

И това също [Вергилий, б.м.] е **откраднал потайно** [от Омир, б.м.]. Защото, когато онзи беше казал, че боговете живеят без труд – *боговете, живеещи леко*¹⁷, – той каза същото, но по най-скрития начин...

*Denique et iudicio transferendi et modo
imitandi consecutus est ut quod apud illum
legerimus alienum aut illius esse malimus
aut melius hic quam ubi natum est sonare
miremur.*¹⁸

И накрая, чрез **умението си да пренася** [чужди текстове, б.м.] и чрез начина, по който им подражава, той [Вергилий, б.м.] е постигнал това: че всичко, което четем у него, предпочитаме или да смятаме за чуждо, или за негово собствено, или се удивляваме как тук звучи по-добре, отколкото там, където е било родено.

¹² Martial., *Epigrammata*, 1.52.

¹³ Вж. Kaser, I, 43.

¹⁴ Cf. G.4.14.

¹⁵ Cf. D.1.18.13.pr.

¹⁶ Macrobius. *Saturnalia*, 6.16.14.

¹⁷ Съпоставените произведения са съответно Verg. A. 10.758 и Hom. Il. 6.138.

¹⁸ Macrobius. *Saturnalia*, 6.1.6.

Впечатление в цитираните фрагменти прави употребата на глагола *surripere* и обстоятелственото пояснение *iudicium transferendi* – умение, способност за пренасяне. От една страна, *surripere*, както е използван в посоченото по-горе писмо на Марк Цицерон, очевидно е добил известна общественост по отношение на заимстването или, по-точно казано, на откровената кражба и представяне за свои на части от чуждо художествено произведение. За това говори и фактът, че двете споменавания са отделени едно от друго от близо половин хилядолетие. *Iudicium transferendi* от своя страна не би следвало да се тълкува като нещо различно от евфемизъм за „кражба“. Въпреки това акцентът не е поставен единствено върху факта на кражбата, а и върху удалото се на Вергилий заимстване. В края на краищата най-вероятното заключение от критиката на Вергилий е, че за римляните достиженията на поезията са далеч по-търсеният краен резултат, отколкото оригиналността. С други думи, „заимстванията“ на Вергилий отстъпват пред качеството на неговия *magnum opus* – „Енеидата“.

Римската реторика борава с два термина, отнасящи се до оригиналността на авторството на произведенията и по-специално на литературните такива – *imitatio* и *aemulatio*. Колкото се отнася до имитацията, Марк Квинтилиан изтъква необходимостта от имитацията като неотменна предпоставка за развитието на изкуството:

*Neque enim dubitari potest, quin artis pars magna contineatur imitatione.*¹⁹

Не може да има съмнение, че голяма част от изкуството се състои в подражаването.

Въпреки това съвсем малко по-напред се посочва, че имитацията *per se* е в състояние да доведе единствено до посредственост:

*Ante omnia igitur imitatio per se ipsa non sufficit, vel quia pigri est ingenii contentum esse iis, quae sint ab aliis inventa.*²⁰

И така преди всичко подражанието само по себе си не е още достатъчно, защото само един ленив ум се задоволява с изобретенията на другите хора.

Imitatio следователно носи същия смисъл като модерния си аналог. По-различен е случаят с *aemulatio*, където се наблюдават значителни семантични разминавания с модерната концепция за „емулация“. Така днес под „емулация“ се разбира „извличане“, като в контекста на създаването на произведения по-точното значение би било „извличане на най-доброто, на същественото“. Съвсем не е така в античния свят:

*Ut magni sit virtutes eius non aemulatione, quod fieri non potest, sed intellectu sequi.*²¹

Дано се роди такъв велик човек, който би могъл не казвам да **съперничи** на неговото [на *Омир*, б.м.] съвършенство, което е изключено, но да го следва с разбиране.²²

*Ponam itaque Virgilianos versus, mox et inde Sophoclis quos Maro aemulatus est.*²³

Ще поставя Вергилиевите стихове, а след тях тези на Софокъл, на които Марон **е съперничил**.

¹⁹ Quint. Inst. 10.2.1.

²⁰ Ibid. 10.2.4.

²¹ Ibid. 10.1.50.

²² Преводите от латински на трите текста на Квинтилиан са на Макарий Порталски и Богдан Богданов. Вж. Квинтилиан (1999). *Обучението на оратора*. София: Софи-Р.

²³ Macrobius. *Saturnalia*, 5.19.8.

Емулацията е представена като едно не просто положително, а дори и търсено явление, бидейки от очевидна полза за изкуството, което днес бихме нарекли *healthy competition* – „здравословно съревнование“. Отвъд всякакво съмнение е, че най-видните представители на римската поезия са търсили да надминат гръцките си предшественици, макар и подражавайки им, например с употребата на дактилическия хекзаметър, характерен за Омировите епоси „Илиада“ и „Одисея“, в случая на Вергилий и неговата „Енеида“, съвсем целенасочено замислена като своеобразно продължение на „Илиада“.

Представените дотук примери действително онагледяват хипотези на плагиатство (в модерния смисъл на понятието). Основният пример – този с Вергилий, е изпъстрен с нюанси, които древните автори не са приели за необходимо да отбележат. Подражаването и заемките от Омир са съвсем целенасочени. Нуждата от утвърждаване на римската народност в ранните години на принципата, наред с необходимостта от отъждествяването на римската култура с гръцката и оправдаване на божествения произход на *gens*-а на Юлиите, не остава друг избор пред Вергилий, освен да сътвори поемата си по образа на „Илиадата“.

3. Санкцията – действителност или във възможност?

Липсата на всякакво споменаване на плагиатството (в модерния смисъл) в правните извори може да означава единствено, че санкцията за приписването на авторството на чужди произведения се свежда до общественото порицание, което, както вече бе посочено по-горе, би могло да се реализира в средите на високообразованите хора, чийто брой, дори като абсолютна стойност, остава винаги нисък.

Остава обаче да се даде отговор на теоретичният въпрос – въз основата на кой състав на непозволено увреждане е изграден модерният институт на плагиатството и още по-важно – дали това в действителност е така. Модерното понятие за непозволено увреждане, нормирано в чл. 45 ЗЗД²⁴, е по необходимост общо. Безспорно е, че модерното плагиатство не е насочено срещу личността на пострадалия. На още по-малко основание пък може да става въпрос за *furtum* (кражба), тъй като същата се изразява в посегателство срещу материална вещ (*res corporalis*)²⁵, която, съгласно наложилата се доктрина, трябва да е движима²⁶. Вярно е, че римските автори споменават неколккратно понятието „кражба“ или синонимните му във връзка със заемаването на цели части от други произведения или готови концепции от същите. Римската юриспруденция действително достига до идеята за нематериалните вещи, които се състоят в права: Гай посочва изрично наследяването, облигационните права, както и личните и поземлените сервитути²⁷. Следващата логическа крачка в разширяването на този списък е към сферата, която днес наричаме „интелектуална собственост“. Можем само да обосновем предположения за това защо тази стъпка не е направена. В този смисъл прагматизмът на римляните определено се явява изходната точка за такива разсъждения.

Всички посочени нематериални вещи (права) имат някаква стойност, оценима в пари. Една картина, както бе представено по-горе, е била възприемана като нова вещ, отделна от дъската, върху която е била нарисувана, определено е имала оценима в пари стойност, както изтъква и Паул. Това обаче се отнася единствено до произведенията на изобразителното изкуство, тъй като без своя носител същите биха били невъзможни. Литературните про-

²⁴ Закон за задълженията и договорите (ЗЗД), обн. ДВ, бр. 275 от 22.11.1950 г., в сила от 1.01.1951 г., посл. изм. ДВ, бр. 35 от 27.04.2021 г.

²⁵ Венедиков, П. (2016). *Понятието Furtum*. София: ИК „Петко Венедиков“, 18.

²⁶ Пак там, 28.

²⁷ G.2.14.

изведения обаче очевидно имат собствено битие отвъд материалния си носител – хартия или папирус. Омиридите са рецитирали „Илиадата“ и „Одисеята“, след като са наизустявали поемите до съвършенство. Подобни представяния са съществували и в Рим, особено от предкласическата епоха нататък. Не бива да се отхвърля вероятността римляните просто да не са оценявали литературните произведения в пари, противно на собствения им принцип, тъй като или са смятали, че стойността им е изключително духовна, или просто защото монетизирането на произведенията на литературата и изкуството е било особено трудно.

Друго възможно обяснение се крие по-скоро в липсата на склонност у римляните да достигнат до фикцията, че написаният текст, изолиран от своя носител, е нещо само по себе си, което, за разлика от другите нематериални вещи (права), не е по някакъв начин обусловено от някакъв материален субстрат. *Res incorporales* в римското частно право са по дефиниция предпоставени от определени материални вещи – движими и недвижими, включително пари. Литературните произведения, веднъж създадени, имат метафизическо битие²⁸, независимо дали в един, или друг момент са били материализирани на някакъв физически носител. Напълно в границите на допустимото е касателно римляните, за които заниманията с метафизика не са били особено популярни, подобни разрешения изобщо да не са били мислими. Фрагментът от Улпиан, цитиран по-горе, подсказва за наличието на някакви наценки на такива идеи, но въпреки това не отива по-далеч от защитата на материалните носители на произведенията на литературата и изкуството, аналогична на тази на всички други вещи.

4. Заключение

Плагиатството (в модерния смисъл на понятието) е явление, напълно познато на древните римляни. Римското частно право обаче не го припознава като частен деликт, с което се обясняват и единствено негативните обществено-етични последици, свързани с представянето на части от чуждо литературно произведение за свои.

Библиография

- Аристотел. (2023). *Метафизика*. София: УИ „Св. Климент Охридски“.
- Венедиков, П. (2015). *Naturalis obligatio в класическото право. Към съединението на вещи в римското право*. София: ИК „Петко Венедиков“.
- Венедиков, П. (2016). *Понятието Furtum*. София: ИК „Петко Венедиков“.
- Вергилий Марон, Публий. (1980). *Буколики. Георгики. Енеида*. София: Народна култура.
- Квинтилиан. (1999). *Обучението на оратора*. София: Софи-Р.
- Омир. (2009). *Илиада*. София: Захарий Стоянов.
- Платон. (1982). *Диалози*. Т. 2. София: Наука и изкуство.
- Цицерон, Марк Тулий. (1983). *Избрани писма*. София: Народна култура.
- Цицерон, Марк Тулий. (1992). *За оратора*. София: УИ „Св. Климент Охридски“.
- Kaser, M. (1955). *Das römische Privatrecht. Erster Abschnitt. Das altrömische, das vorklassische und klassische Recht*. München: Verlag C. H. Beck.
- Macrobius. (1963). *Saturnalia*. Leipzig: Teubner.
- Martialis, Marcus Valerius. (1823). *Epigrammata*. London: A.J. Valpy.
- The Roman Law Library* [online] [viewed 15.04.2026]. Available from: <https://droitromain.univ-grenoble-alpes.fr/>.

²⁸ Plato. *Phaedo*, 102a-e.

PLAGIARISM IN ROMAN PRIVATE LAW – ORIGINS AND SANCTIONS

Alexander Dimitrov²⁹

Abstract: This article examines the issue of works of visual art and literature as objects under Roman property law. Examples are provided from Roman legal sources regarding the legal regime of paintings and literary works, including how these works affect and alter the substance of the object on which they are depicted. Examples are pre-

sented from the works of classical authors, in which attention is drawn to the problem of presenting others' literary works as one's own. The etymology of the concept of plagiarism is traced. The possible sanctions for plagiarism are also examined.

Keywords: authorship, plagiarism, works, origin, Roman private law, sanction

²⁹ Junior Attorney at the Sofia Bar Association, alumnus of New Bulgarian University, e-mail: alexander.g.dimitrov31@gmail.com.